



D'Asylanta

Manfred Köhnlein

„Do guck amol dia Kerle a
mit ihrer donkla Haut!“
so secht d'Frau Maier zu ihr'm Ma
am Marktplatz iberlaut.

„Dia hocket do am Bronna rom
En ganze Schara glei',
Du gohscht ens Gschäft ond
schaffscht wia domm,
dia hält's Sozialamt frei!“

Beifellig gibt ihr Ma' ihr recht
ond moint no hentadrei':
„Dia lebet bei ons gar net schlecht,
drom drucket se so rei'!

Wenn i' 's so schee hett, geng't i au
ens Ausland ens Asyl,
dia wisset älle ganz genau,
en Deitschland hilft mr z'viel!“

So wird des Deng von Maiers gsäh,
so schwätzet se halt raus,
se send beschtimmt net oimal gwä
em Asylantahaus,

wo sieba Menner en oim Raum
nei'druckt send wia en d'Bichs,
erhola ka' mr sich do kaum,
ond schaffa derf mr nix.

Uf achtzeha Ma'sleut kommt oi Clo,
uf dreißig bloß oi Dusch,
do hocket mr liabr irgendwo
em Schadtpark ontern Busch,

ond lauft halt d' Bocksgass nuf ond na,
denn reisa derf mr net,
so isch's bestimmt von oba ra,
au wenn mr bsuacht gern hett'

sain Landsma', der en Schtuegert ischt
ond Hoimweh hot so arg,
wenn d'Poizei oin do vrdwischt,
no zahlt mr fuffzig Mark.

De' Maiers isch dees o'bekannt,
drom schwätzat se halt raus:
„Fir dia schmeißt mr en onserm Land
bloß 's Geld zom Fenschter naus!“

An sich send d'Maiers guate Leut
ond selber Pflichtleng gwä,
drom kenntet se des Elend heut
a bissle anders säh'!

En Wahrheit isch ihr Herz net kalt,
ihr Gschwätz kennt anders sai,
drom sag i': „Ladet eich doch halt
mal so en Schwarzza' ai!

Hört eich von so 'ma Kerle a,
worom 's ehn bei ons gäb',
er flüschtert scheu dann vor sich na:
„Verzeihong, dass i leb'!!

(1986)